

□ ÂLÎ ÂSGÂR CÂMRASÎ

Çev. MÎNA DOLATHÎ DARABADÎ

بعضي لرینگ اقلی (عقلی) هاغادا کلیر BÂZÎLÂRÎÑ AQLÎ HÂGA'DA KÂLÎR

مولا نصرالدين، بالوقوندا كؤچدي واردی بی اؤزگه بالوقچا
تیرریلیکنه داوام وئردی.

بی نچه ییلکی، بو واروپ-كؤچوم ده کچتی، وارا-وار، خالقینگ بعضی ایش-
لری موللایا خیلی عجیب و اغور کلدی. بو اغور ایشلرده بیسی بولار تی کی،
مولا كؤردو، بو بالوقچا خالق، بی بیرله دانیشدوقلارنه، ننه تیلی
دانیشویولار، آما شادلوق و

غملیغ کونلرجه، ییریلدیکنه، یانی شعر هوقودوقلارنه، ننه تیلی

هوقو مایولار، بلکی اؤزگه تیلیجه هوقوموش ییریللورلار.

خالقینگ بو عجیب ایشی موللاین حیسابو فیکیرلشتیردی. مونیگ سببین
بیلمکده سارو، نچه های اونویگ کئجه-کوندوزو بی اولدو.

بو فیکیر موللاین مئیننده هونمز ارتی کی، بی کون مولا وارمیش آرتی،
حامامقا، اودا بناشده ییریللمه که و اوجا سسله کؤکورتمه که. بو حالچا
بیده یادنه توشدو کی، مونیگ بوغزوندا ننه تیلیجه شعر هونه یور، خیلی
داماقلاندى حامام دا نیمه زان هوندو تاشقار.

اؤز اؤزنه هایدی: عجب بار کلدی، کرهک بی نچه نفر دوست رفیق بولوغام
بو شعرلری اوللارقا هوقیگم بلکی اوللار داق ننه تیلیجه شعرلرکه
قاوالیغالار و بو تیل که حورمت ساقلىغالار. مولا واردي بی نچه دوست
رفیقغه ننه تیلیجه شعر هوقودو آما اوللار هئج بو ننه تیلی شعرلرین
بگنمه دیلر، بوسؤزلرکه قولاغ هاسماق هیشمه دیلر. حتی بعضی دوست-رفیق-
لر هولوندولار مولا قا یاپما یاپمیش، هایدی لار کی: بی چارا مولا موفت
پول الکه کلیتمیش یئرینده هونموش هار اوموش-آر. سانقاي، پاک ایش-
لریمیز میزان اوموش کی، تئمی تیل میز جاننه توشموش .

آما، بو سؤزلری مولا بو قولاقیندا آلدی اوبیسی قولاقیندا هیدی، هئج
اونیگ فیکرین و توشونه کین پوزابیللمه دی. مونا کوره مولا اؤزنه
هایدی: ننه تیلی تاتلوغ اولور، من کرهک بو تیلینگ تاتین جایدلارقا و
دانوشغولولارقا تاتلانتوروغام .

تیل تاتلانتورماقئنینگ بی یولو بو لارکی، بو بالوق ننه تیلی آغزیندا
بی شعر کیتابی یازیغام، بلکی بالا کالار و جاوانلار اونو سویگه لر.
مولا بو فیکیرله کیتاپ یازماقا بوشلادی. نچچه ییل کچدی مولا اککی-
اوج جیلد کیتاپ ننه تیلیچه یازدی.

کیتابلاری کلیدی دوست رفیق لارکه تاقیتدی. آما هنده کوردو خالق بو
کیتابلارقا هنج محل قومور، هنج اوللارقا واقمايور. سانقاي کي، کیتابلار
هاراسنه عقرب کیرمیش، خالق اس بو کیتابلاری کورمک و اوللارینگ هاراسین
هاچماق هیشه مەيور. حتی، بعضی درس هوقوغولولار بو کیتابلاردا گوللا وارا
تزلولار، هایینگ بس بوینلارنه اوغلاق تیپه کی سیمیشهین.

مولا ایشی نابار یئرچه قفل اوموش، بعضی هوقوتغانلار داق مولا
یازغولو کیتابلاری خالق یانیچا یاستیلاماقا اؤغرا دیلار، بلکی بو وسیله
له، مولا و کیتابلاری خالق کوزونده توشه په گه اوچاغ
خالق ننه تیلی سین تئزتر اونوتوپاغالار.

مولانصرالدين بوللاری کوردو آما هامان داق یوزده وارمادی، بو سفر
فیکر ائدی کی شاید خالق ننه تیلیچه یازلموش کیتابلاری هوقی بیلیمور
مونا سارو اونینگ کیتابلارین به گنمورلار .

مولا هایدی: هاوولو بو لار کی، من اوزوم کیتابلاریمچاکی، شعرلری خالق
یئرته هوقیگم. فقط خالق قولاق هاسیغا بلکی، بو یولا خالقینگ غیرتین
قیتیق لنگم، اوچا ننه تیلی تاتی کاملارقا یورموش تاتلوغ یئکه گه .

بو نیت له مولا، کیتابچا یازدیقی شعرلری چوگور سازی سسیله هوقودو،
ناواریلارقا تولداری اوچاغ بو ناواریلاری خالق ایچچه تاقیتدی. آما هامان
داق کوردو کی، بو جاماعت هنج قیمیللمه دی، بلکی مونینگ سسنه قولاق
هاسغولو آدام لار داق خوشلانماق لارین کورستمه دیلر.

مولا یوووق اون بئش ییل کئچه- کوندوز طفره -تقللا ائدی تا بلکی،
ننه تیلی تاتین کالارقا و جاییللارقا تاتلانتوروغا، آما بوشاریقلیغ
اومادی و بو یولچا هیستکئه ائرمه دی. چون اونینگ آرزوسو بولار تی کی،
خالق اوندا ننه تیلیچه شعر هوقوماق هیشیگه و او داق خالقینگ آغزیندا
شادلوغ و غم لیغ کونلرچه، ننه تیلیچه شعرلر و ییرلری انشیتیگه .

مونا کوره مولا بو ملتده اومودو کسیدی و او تاریخده بو یان تاقی
کیتابلارین و یازدیقلارین بولارقا بوروز وئرمه دی.

بی کون مولا بئیشنبه (پنجشنبه) بازارچا تولغان نارتی کی، نچچه نفر
اونا توش کلدیلر. اوللاردا بیسی هایدی: مولا خیلی سخت شعر هوقوموشاین
بی دانا بو شعر کیتابلاریندا منه وره .

مولا هایدی: من شعر هوقوما دیقام اشتباه ائتورینگ، مگر من هار
اوموشام کی، ننه تیلیچه شعر یازیغام و شعر هوقیگم. لالاجان بو ایشلر
هار آدام الینده کلیر، من حالا اوناغی هار اوما دیقام .

اوللار هایدی: نا! بولا بو سس کیمینگ ار؟ مگر سنینگ سسین داغ ار؟

موللا هايدي بلي بو منوم سسيم ار، آما اون بئش ييل موندا ايلگر كي سسيم ار، تئمي ياشوم يوققار وارميش، سسيم تەيشيلميش. شايد او واخت هارلوقوم زاماني موش، تئمي هارلوقومو درمان شاميشام توبا ائتميشم.

هايديلار: نه ته ي كي، توبا ائتميشهين؟

موللا هايدي: سيزينگ جاوانلوقيز وارا !، ياديز چار كي او واخت، كونده بي قيز هيشئارتيز، بيكون اونو بي كون مونو، هنده مونو ساللارتيز، بو بيبي قيز سوراغنه وارارتيز، من دق چون سيزلرده رسم پس سيزي وارا جاييللوقدا توبا ائتميشم. ياني سيز هايذوقيز وارا، ننه تيليچه شعر هايماق و كيتاپ يازماق، چون هارلوق و جاييللوق لا برابر كلييور، موندا سارو او ايشلرده توبا ائتميشم.

اوللار موللوقا هايديلار: موللا بيزيم خواهشتميزي قبول ائتي بي نچه بيت شعرلرينده ننه تيليچه بيزكه هوقې، بيزيم يوزوموزو يئرکه هاتما!

موللا هايدي: موناغي ري كي هاييلار «بعضي لرينگ آقلي (عقلي) هاغادا كليير» چون كو، اوللارينگ بويونلارنه، اوغلاق تيبه كي سيميشالر، اونينگ هوتوندا هارقالاري آقيل (عقل) لاريندا ايلگرله ميش و عاقيللاري هاغا قالميش آر. او زامان كي، منديچه شور و شوق وارارتي، التماس ائترارتميم كيمسه ننه تيليچه شعرکه قولاق هاسما و هوقوما هيشه مز ارتي. تئمي كي من نفس ده توشموشم، خالق هاييور ننه تيليچه هم جالي و هم دق هوقې!!.

اوللارهايديلار: موللا آمو، بيز اوز حاليموزچا داغاق فقط مونو بيلي- يوروق كي، سنينگ شعرلري قولاق هاسدوقوموزدا، ننه تيلي تاتي يوره- كيميزي تاتلانتورويور، كئچهلر اونوقولاق هاسماغاق او: سوموز يئتمه يور.

موللا هايدي: «ننه تيلي تاتلوق اولور، اگر بي تيلينگ تاتين دانيشغولولارنه، تاتلانتورو بيلينگهين او تيل بئينه وارغولوق داغ ار». اوچاغلان اللرين كوككه قاوژادي هايدي: آلاه جان بو جماعتين بوينوندا اوغلاق تيبه كين تميسلني تا بي ميزان عاقيللوق بوشلوق ايلگرلتهلر، عاقيللارين اوزلرينده هاغا ساقلاما، مني دق خالقوم دا هادورما! كاللار بيده هايديلار: الايامين (الهي آمين)! موللا بي يوره كده كولدو-يو كاللارقا ننه تيلي چه شعر هوقوماقي بوشلادي.

BÂZÎLÄRİN AQLI HÂGA'DA KÄLİR

Ali Aşgär Cämrasî

Mullâ Näsreddîn baluğ'unda köçti vardı bî özgä ba'luğça tir'ri-lik'iyé davam vërdi.

Bî nâçça yil ki, bu varup-köçüm'dä kaçti, vara-var hıalqıñ bā'zî işläri, Mullağa hâyli ā'cib vā ağıur kälidi. Bu ağıur işlärdä bîsi bulartı ki, Mullâ kördü bu baluğ'ça hıalq bîbir'lā danışduğ'dalarıyé nānā tili danışuyollar, āmma şadluğ vā gämliğ künlär'çä, yir'illädik'iyé yanı şē'r hoğu' duğ-lar'iyé nānā tili hoğumayollar ,bälki özgä tili'çä hoğumuş yir'illor-lar.

Hıalqıñ bu ā'cib işi Mullañn hesabı fikirläştirdi. Munıñ sâbâbîn bilmäkdä saru nâçça hây unuñ kēçä-kündüzü bî oldu.

Bu fikir Mullañn mēynindä hünmāz'arti. Bî kün Mullâ varmış'arti hamāmķā, o'da bāna şādı yiril'lāmākā vā uca sās'lā kōkür-ātmākā. Bu halça bidä yad'iyé tüşdü ki, munıñ bo'ğzunda nānā tiliçä şē'r hünäyor, hâyli damağlandı hamāmda nīmāzan hündü taşğar.

Öz-öziyé haydı: Ā'cāb bar kälidi, kārāk bî nâçça nāfār dōst-rāfiğ buluğam bu şē'rläri ullarğa hoğıgām, bälki ul'lar dağ nānā tiliçä şē'rlärkē qavalıgalar vā bu tilkē hürmāt sağlıyğalar.

Mullâ vardı bî nâçça dōst-rāfiğgä nānā tiliçä şē'r hoğudu āmma ullar hēç bu şē'rläri bāğān'mādilär vā bu sözlärkē qulağ hasmağ hişāmādilär.

Hätta bā'zî dōst-rāfiğlär holundular Mullağa yapma yapmış haydılar ki: Bıçara Mullâ muft'iyé pül älkä kältmiş yérindä hünmüş hār o'muş-ar. Sağay pak işlärimiz mizān o'muş ki, témi tilimiz can'iyé tüşmüş.

Āmma bu sözläri Mullâ bu qulağında aldı ubîsi qulağında hīdi, hēç unuñ fikrin vā tüşänäkīn puzā'bilmādi. Muna körä Mullâ öz-iyé haydı: Nānā tili tatluğ o'lur, mān kārāk bu tiliñ tātīn cāyillar'ğa vā danışğulularğa tatlanturuğam.

Til ta'tlantur'mağıñıñ bî yolu bular ki, bu baluğ nānā tili āğzunda bî şē'r kitabı yazıgām, bälki bala källar vā cavanlar unu sāvigelär. Mulla bu fikir'lā kitap yazmağ'ğa boşladı. Nâçça yil kaçdı Mullâ äkki-üç cild kitap nānā tiliçä yazdı.

Kitabları kältidi dōst-rāfiğlär'kē tağıtdı. Āmma yändä kördü hıalq bu kitablarkē hāç mähäl qō'mōr vā ās ullarğa vağ'mayōr. Sağay ki, kitablar hara'siyé āğrāb kīrmış hıalq hēç bu kitabları körmäk vā ullarıñ harasīn haçmağ hişāmāyōr. Hätta bā'zî dārs hoğıgıulular bu kitab'larda gulla vāra tēzollar, hayıñ pās boyunlar'iyé oğlağ tipäki sāpmışāyn.

Mullâ işi nābār yērçä qıf omuş, bā'zî hoğut'ğanlar dağ Mullâ yazğulu kitabları hıalq yanı'ça yastılama'ğa oğra'dılar, bälki bu vāsılā'lā Mulla vā kitabları hıalqıñ közündä tüşāpāgä, o çağ hıalq nānā tilisīn tēztär unutupāğa.

Mulla Näsreddîn bu tärpānişläri kördü āmma haman dağ yüzdä varmadı, bu sāfār fikr ētdi ki, şayād hıalq nānā tiliçä yazılmış kitabları hoğī-bilmor munda saru unuñ kitablarīn bāğānmorlar.

Mullâ haydı: Havulu bular ki, män õ'züm kitablarım'çakı, şē'rläri hâlk yēr'iyé hoķigām fâkât hâlk kulaķ hasıgâ, bâli bu yölla hâlkıñ gēyrätin kıtiķlēy-biligām, o çâ nânâ tili tâtı kâmlarķa yormuş târlıģ yēkägâ.

Bu niyyät'lâ Mullâ kitab`ça yazdıķı şērläri çõ'gür sazı sâsi'lâ hoķudu, navarlarķa toldardı o çağlan bu nâvarları hâlk iççâ taķıtdı. Âmma haman daķ kördü ki, bu camâ'ât hēç ğimillâ - mädi, bâlki munıñ sâs'iyé kulaķ hasgulu âdamlar daķ, hoşlanmaķ'larin körsätmätilär.

Mullâ yovuķ õnbēş yil kēçâ-kündüz, tâfrâ tākallâ ētdi ta bâlki, nânâ tili tâtin kâllarķa vâ ca'yıllarķa tât'lanturuģa, ämma bo'sâ'ırıķluģ o'madı vâ bu yölça histäk-iyé ē'rmädi.

Çün unuñ ârizusu bul'artı ki, hâlk unda nânâ tiliçâ şē'r hoķumaķ hişēygâ vâ u daķ hâlkıñ ägzunda şadluķ vâ ğämlıģ kün'lärçâ, nânâ tiliçâ şē'rlär vâ yirlär ē'sitigâ.

Muna körâ Mulla bu millätdä umudu käsildi vâ u tariħdâ bärâ taķı kitablarin vâ yazdıkların bullarķa buruz vērmedi.

Bî kün Mullâ pēyşänbâ bazarçâ tolgan'nartı ki, nâççâ nâfär una tuş kâldilär. Ullarda bîsi haydı: Mullâ hâyli säht şē'r hoķumuşayn, bî dana bu şē'r kitabında mänâ värâ.

Mullâ haydı: Män şē'r hoķu'madıķam iştibah ē'toriñ, mä'gär män hâr o'muşam ki, nânâ tiliçâ şē'r yazıģam vâ şē'r hoķigām. Lâla can! Bu işlär hâr âdam äлиндä kâilir, män hâlâ onaģı hâr o'madıķ-am.

Ullar haydı: Nâ! Bula bu säs kimiñ'är? Mä'gär säniñ säsiñ da'ģ-ar?

Mullâ haydı: Bâ'li bu säs mänüm säsim-är, ämma õnbēş yil munda ilgär ki, säsim-är, tēmi yaşum yoķķâr varmış, säsim tä täyişilmış. Şay'äd u vaħt hâr'luķum zamanımış, tēmi hâr'luķumu dârman şamışam tō'ba ē'tmişäm.

Haydılar: Nâ täy ki tō'ba ē'tmişäyn?

Mullâ haydı: Siziñ cavanluķiz vara. Yadiz-çar ki, u vaħt kündä bî ğiz hişē'rärtiz, bî kün munu bî kün unu, händä munu sal'lartiz bu bîsi ğiz soraģ-iyé var'rartiz, män daķ çün siz'lärdär'säm päs sizi vara ca'yılluķda tō'ba ē'tmiş'äm. Yanı siz haydıķiz vara, nânâ tiliçâ şē'r haymaķ vâ kitap yazmaķ, çün hâr'luķ vâ ca'yılluķ'la bärabär kâliyor, munda saru u işlärdä tō'ba ē'tmiş'äm.

Ullar Mullâ'ķa haydılar: Mullâ bizim hâhişimizi kâbul ē'ti, bî nâççâ béyt şē'rläriñdä nânâ tiliçâ bizkâ hoķı, bizim yüzümüzü yērka hatm.

Mullâ haydı: Onaģı-rı ki, hayılar 'bâ'ziläriñ äklı haģada kâilir' çünkü ullarıñ boyunlar-iyé oģlaķ tipäki säpiş'allär, unuñ hõtunda harķa'ları, aķıllarında ilgärlämiş vâ aķılları haģa kalmış'ar.

U zaman ki, mändiçâ şür-u şövķ varartı, iltimas ē'tär'ärtm, kimsä nânâ tiliçâ şē'rkâ kulaķ hasma vâ hoķuma hişämâz'arti. Tēmi ki, män nâfäsdä tüşmüşäm, hâlk hayyor nânâ tili häm çalı hämdäķ hoķı!!

Ullar haydılar: Mulla âmı, biz öz halımızça dağ'ağ, fâkât munu biliyörük ki, säniñ şē'rläriyä kulağ hasduğumuzda, nänä tili tâtı yüräkimizi tât'lanturuyor, kē'çalär una kulağ hasmağak üsumuz yēt'mäyor.

Mullâ haydı: "Nänä Tili tâtılg o'lur, ä'yär bî tiliñ tâtîn danışgulu'siyé tâtlanturu biligäyn u til bēyindä varguluğ da'ğ-ar". O çağlan älläriñ kökkä gav'zadı haydı: Allah cän bu cämä'ätin boynunda oğlağ tipäkîn tämislēy ta bî mīzan ākılluğ boşluğ ilgärlétälär, ākılların özlärindä hağa saqlama. Mäni dāk halkunda hadurma!

Källar bidä haydılar: İla'yam-min! Mulla bî yüräkdä küldü-yu källarğa nänä tiliçä şē'r hoğumağı boşladı.

BAZILARI GEÇ AKILLANIYOR

(Farsçadan çeviri)

Mina Dolathi Darabadi

Nasrettin Hoca kendi köyünden göç etmiş ve yaşamını başka bir yerde sürdürmeye karar vermiş.

Göçün üzerinden birkaç sene geçmiş ve o bölgedeki insanların yaptıkları bazı işler Hocayı şaşırtmaya başlamış. Bu şaşırtıcı işlerden biri, bölge halkının kendi aralarında ana dillerinde konuştukları hâlde mutlu veya hüzünlü oldukları günlerde ağıt veya şarkı söylediklerinde ana dilleri yerine başka bir dilde okuyup söylemeleriymiş.

Halkın bu şaşırtıcı işleri Hocayı çok düşündürüyormuş. Bu işin sırrını çözmek için aylarca gecesi gündüzü bir olmuş. Bu düşünce Hocanın aklından hiç çıkmamış. Hoca bir gün hamama gitmiş ve orayı تنها bulup şarkı söylemeye başlamış. Hoca, yüksek sesle şarkı söylüyormuş. Birden ağzından çıkanların, ana diline ait bir şarkının sözleri olduğunu fark etmiş. Çok sevinmiş ve işini yarım bırakıp hamamdan çıkmış.

Hoca kendi kendine, 'Belki, birkaç eş dost bulup onlara şiirler okusam, belki onlar da ana dillerindeki şiirlere heveslenir ve kendi dillerine hürmet ederler.' dedi.

Bu düşünceyle Hoca birkaç arkadaşının yanına gidip onlara ana dilinde birkaç şiir okudu ama onlar, kendi ana dillerindeki şiirleri beğenmediler ve bu sözlere kulak asmadılar.

Ayrıca birkaç tanıdık ve yoldaş Hocayı, 'Yazık Hoca beleş mal bulmuş da kendisini kaybetmiş; sanki her şeyimiz yolunda da bir tek ana dilimiz kalmış.' diye ayıplamışlar.

Ama bunun gibi laflar Hocanın bir kulağından girip bir kulağından çıkmış ve bu düşünce hiçbir şekilde aklından çıkmayıp ana diline olan sevgisi daha da artıyormuş. Bu nedenle Hoca kendi kendine, 'Ana dili tatlıdır, ben bu dilin tatlılığını gençlere ve dil konuşurlarına tattırmalıyım.' 'Gençleri heveslendirmenin bir yolu da onların ana dilinde bir şiir kitabı yazmamdır. Belki böylece gençler ve çocuklar ana dillerini korumaya ilgi gösterirler.' diye düşünmüş.

Hoca bu düşünceyle şiir kitabı yazmaya başlamış. Bir nice yıl sonra Hoca ana dilinde iki, üç kitap yazmayı başarmış.

Basılan bu kitapları arkadaşları ve tanıdıkları arasında dağıtmış. Ama yine de bu halkın kitaplara bakmadıklarını fark etmiş. Sanki kitapların arasında akrep varmış. Halk bu kitapların sayfalarına bakmayı hiç istememiş. Okumuş bazı insanlar ise, boyunlarında sinek varmış gibi bu kitaplardan kaçıyormuş.

Hocanın işi sıkıntıya düşmüş. Bazı öğretmenler ise halk arasında Hocanın kitaplarını küçümsemiş ve kitaplar halkın gözünden düşsün diye kitaplardan alakasız sorunlar çıkartmaya başlamışlar. Böylece halkın kendi ana dilinden soğumasını istiyorlarmış.

Hoca bunları görmesine rağmen bunlara hiç yüz vermemiş ve belki de halk ana dillerindeki kitapları okuyamıyor ve bu nedenle kitaplarını beğenmiyorlar diye düşünmüş.

Hoca, 'Kitapları kendim halka okumalıyım, böylece halk sadece dinler, belki ana dillerinin tatlılığını kavrarlar ve ona ilgi gösterirler.' diye düşünmüş.

Hoca bu düşünceyle, kitabındaki şiirleri Çegur sazının eşliğinde söylemeye başlamış, bunları kasetlere kaydetmiş ve halk arasında dağıtmış. Hoca yine de halktan bir ilgi görmemiş. Az sayıda insan bunları dinleseler bile onlardan hoşlandıklarını göstermemişler.

Hoca on beş yıla yakın gece gündüz demeden ana dilinin tatlılığını gençlere ve çocuklara tattırsın diye çalışmış ama başaramamış, bu yolda istediği sonuca ulaşamamış. Onun arzusu şuymuş: Halk kendi dilinde şiir okusun; mutlu ve hüzünlü günlerinde halkın ağzından ana dillerinden şiirler ve şarkılar işitsin.

O tarihten sonra Hoca halktan umudunu kesmiş ve bir daha kitaplarını halka göstermemiş.

Bir gün hoca Perşembe pazarında yürürken birkaç kişiye rastlamış. Onlardan biri, 'Bizim ana dilimizdeki şiirleri çok güzel söylemişsin, bu kitaplardan bize verir misin?' demiş.

Hoca, 'Yanıyorsunuz, ben şiir söylemedim, kendinden geçmiş biri ana dilinde şiir söyler, ben kendimden geçmiş miyim? Kardeşim, arsız insan ana dilinde kitap yazar, ben arsız değilim.' demiş.

Onlar 'Hayır biz yanılmıyoruz, bu kimin sesi? Senin sesin değil mi?' demişler.

Hoca, 'Evet, bu benim 15 yıl önceki sesim şimdiki sesim değil, şimdi yaşlanmışım, sesim değişmiş, belki o dönem arsızlık dönemimmiş, şimdi arsızlığımı onarıp, tövbe ettim.' demiş.

Onlar 'Nasıl tövbe ettin?' diye sormuş.

Hoca, 'Sizin gençliğiniz gibi, unuttunuz mu? O dönemlerde siz hep evlenmeyi düşünüyordunuz, bir gün bir kızı başka bir gün başka bir kızı istiyordunuz, yine onu bırakıp başka bir kıza takılıyordunuz, ben de sizin cinsinizdenim, sizin gibi yaptıklarımın tövbe ettim.'

'Gençliğimdeki bazı işlerimden vazgeçtim ve onlardan tövbe ettim, sizin dediğinize göre ana dilinde şiir yazmak arsızlıktı, ben de bundan böyle bu işi bırakıp tövbe ettim.' demiş.

Onlar tekrar, 'Hoca lütfen bizi kırma, bize ana dilimizde şiirler söyle.' demiş.

Hoca, 'Bazıları geç akıllanıyorlar, çünkü boyunlarında bir sinek var, sinek ısırınca vücudunun yanmasıyla, akılları geride kalıyor, bende ilgi ve sevgi olduğu zamanlar kimse benim yalvarmalarına kulak asmiyordu, kimse ana diline ilgi göstermiyordu, şimdi benim elden ayaktan düştüğüm dönemde halk benim ana dilimde şiir söyleyip saz çalmamı istiyor.' demiş.

Onlar, 'Hoca amca biz kendimizde değildik, sadece sizin şiirleri dinlediğimizde tüm vücudumuzla ana dilinin tatlılığını hissettiğimizi biliyoruz, geceler bu şiirleri dinlemeden uyuyamıyoruz.' demişler.

Hoca, 'Ana dilinin tatlılığını o dil konuşurlarına tattırabilsek, o dili tatlandırmış oluruz ve o dil hiçbir zaman ölüme gitmez.' demiş, sonra Hoca kollarını gökyüzüne açmış ve 'Allah'ım, bu halkın boynundaki sinekleri ortadan kaldır ki akıl ve vücutları aynı eşitlikte büyüsün ve akılları geride kalmasın ve beni halkımdan ayrı salma.' diye dua etmiş.

Çocuklar hep birlikte 'Âmin.' demiş.

Hoca da içtenlikle gülerek onlara ana dillerinde şiirler okumuş.